

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie, ingediend door X te Y, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te 's-Gravenhage van 19 December 1921 in zake een aan belanghebbende opgelegden aanslag in de Oorlogswinstbelasting over 1918;

Gezien de stukken;

Gelet op de schriftelijke conclusie van den Procureur-Generaal, strekkende tot verwerping van het beroep;

Overwegende dat belanghebbende in de Oorlogswinstbelasting over 1918 is aangeslagen naar een vermeerdering van inkomen over dat jaar van f 3167.-; dat hij tegen de handhaving van dien aanslag door den Inspecteur bij den Raad van Beroep in beroep is gekomen, doch de Raad de beslissing heeft bevestigd, onder overweging: "dat appellant toegeeft geene boekhouding bezeten te hebben in den zin der wet, waartoe hij, al voegt hij er aan toe in 1918 nagenoeg geen zaken te hebben gedaan, als koopman echter verplicht was, zoodat ingevolge artikel 52 der Wet op de Oorlogswinstbelasting 1916 de aanslag moet worden gehandhaafd zoo niet den Raad is gebleken, dat en in hoever hij onjuist is; dat appellant niet aannemelijk heeft kunnen maken, dat de aanslag onjuist zoude zijn; dat zijne vage mededeelingen omtrent zijn bedrijf en de daaruit genoten inkomsten door geen enkel bewijs worden waargemaakt; dat hij zelfs ter zitting erkent eene onjuiste aangifte gedaan te hebben, toen hij zijn inkomen in 1918 op f 50.- stelde; dat ten overvloede de onjuistheid van die aangifte reeds blijkt uit eene door hem zelf opgegeven vermogensvermeerdering in dat jaar van f 3000.-";

terwijl de Raad ten slotte nog laat volgen in de vierde overweging: "dat, gelet op die vermogenstoename en in aanmerking genomen hetgeen appellant voor levensonderhoud behoeft voor zijn gezin met drie minderjarige kinderen, naar het oordeel van den Raad het door den Inspecteur voor 1918 vastgestelde inkomen van

f 8000.- op niet te hoog bedrag is bepaald, zijnde in elk geval het tegendeel niet door appellant aannemelijk gemaakt";

Overwegende dat tegen deze uitspraak als middel van cassatie door belanghebbende wordt aangevoerd:

*Schending, respectievelijk verkeerde toepassing van artikel 52 der Wet op de Oorlogswinstbelasting, door beroeper niet toe te laten tot getuigen- en deskundigenbewijs van het door hem beweerde";

Overwegende ten aanzien van het middel:
dat dit feitlijken grondslag mist, daar niet blijkt, dat belanghebbende bewijs door getuigen en deskundigen heeft aangeboden, terwijl het bovendien geheel aan het inzicht van den Raad is overgelaten, of hij op zoodanig aanbod al dan niet zal ingaan;

Overwegende evenwel ambtshalve:
dat het eerste deel der uitspraak berust op de toepassing van artikel 52 der Wet op de Oorlogswinstbelasting, in verband met het bij het laatste lid van artikel 46 bepaalde, doch voor die toepassing noodig is, dat aan belanghebbende inzage van boeken of andere bescheiden is gevraagd, en, zoo ja, dat in geval van niet overlegging niet aannemelijk is gemaakt, dat belanghebbende en boeken of andere bescheiden had;

dat de Raad, in plaats van dit te onderzoekend en aanslag handhaaft op grond dat appellant toegeeft geen boekhouding bezeten te hebben in den zin der wet, waartoe hij als koopman echter verplicht was;

dat hieruit in de eerste plaats niet blijkt, dat overeenkomstig artikel 46 om overlegging is gevraagd;

dat evenmin blijkt, dat belanghebbende in het geheel geen boekhouding had, daar uit de anders overbodige toevoeging der woorden "in den zin der wet" schijnt te volgen, dat indien belanghebbende wèl een boekhouding had doch eene die niet aan de voorschriften der wet voldeed, overlegging van zoodanige boekhouding in de oogen van den Raad voor de nakoming der in artikel 46 bedoelde verplichting zonder beteekenis zou zijn;

dat een dergelijke opvatting evenwel in strijd zou zijn met de wet, daar deze de verplichting tot overlegging niet beperkt tot boeken, die overeenkomstig de wettelijke voorschriften gehouden zijn;

dat in de tweede plaats uit de uitspraak wel blijkt dat naar het oordeel van den Raad in geval van niet-overlegging van boeken artikel 52 moet worden toegepast, ook al hebben die boeken nooit bestaan, indien men maar tot het houden daarvan verplicht was;

dat echter ook deze meening is onjuist, daar die toepassing is uitgesloten, indien aannemelijk wordt gemaakt, dat belanghebbende aan die verplichting niet kon voldoen, bijvoorbeeld, omdat hij in het geheel geen boeken had gehouden, of over geen bescheiden de beschikking had;

Overwegende dat de Raad, na overweging dat appellant de onjuistheid van den aanslag niet aannemelijk had gemaakt, nog wel op de wijze als hierboven is vermeld overweegt op grond waarvan het door den Inspecteur vastgestelde inkomen hem niet te hoog voorkomt, doch, indien de Raad mocht hebben bedoeld met deze overweging naast de toepassing van artikel 52 een zelfstandigen grondslag aan zijn uitspraak te geven, die overweging de beslissing niet zou vermogen te dragen, daar niet blijkt op welke vermogenstoename de Raad van Beroep het oog heeft, en niet iedere toeneming van vermogen onder inkomen kan worden gerekend;

Overwegende dat derhalve de uitspraak als in strijd met artikel 52 der wet op de Oorlogswinstbelasting 1916 niet kan worden gehandhaafd, en de zaak mitsdien naar den Raad van Beroep moet worden verwezen ten einde haar, met inachtneming van dit arrest verder te behandelen en te beslissen;

Vernietigt de uitspraak van den Raad van Beroep te 's-Gravenhage, op 19 December 1921 in deze zaak gegeven;

Wijst de zaak terug naar dien Raad, ten einde haar met inachtneming van dit arrest te behandelen en te beslissen.

Gedaan bij de Heeren Jhr. de Savornin Lohman, President, Segers, Ort, van den Dries en Schepel, Raden, in tegenwoordigheid van Jhr. Van Panhuys, Griffier, en door den President uitgesproken ter Raadkamer van den vier en twintigsten mei 1900 Twee en Twintig.

Van Panhuys

de Savornin Lohman